

ніе, което е главното поржчителство за неговото точно приспособленіе.

На този благороденъ подвигъ частното самодѣйствіе не остава простъ зритель, напротивъ, като има печата за драгоцѣнно оръдіе, подвизава са за по-широкото распространеніе на Закона, като разбяснява чрѣзъ истълкуваніето сичко което не е ясно или е невразумително изложено.

У насъ поради лишението отъ публичността на разыскваніята не само въ приготвенъето на Законитъ не ся съприготвя съвременно и народътъ за изпълненіето имъ, но и самото имъ обнародванъе, спорѣдъ научното значеніе на думата, поради лишението отъ общій языкъ, не излѣзва толкози полезно до колкото са очаква. Ако слѣдователно пренебрѣжимъ и особенитъ СЪБРАНІЯ чрѣзъ които можемъ да просвѣтимъ народа въ неговитъ правдини и обязанности, тогази не показваме ли непростителна безпечность къмъ гражданскыя си и общественъ напредѣкъ и благоденствіе, и най вече ный, които са имамы за най многочисленнитъ между другитъ Христіенскы народности въ Европейска Турція? Пагубно е заблужденіе да мыслимъ за непотрѣбно изученіето на дѣйствующитъ Държавны Законы, защото безъ него не е възможно не само да са поправѣтъ сжществующитъ злины и да са потика напредокътъ на гражданското тѣло, но еще и истинната лична свобода да предобьемъ е невъзможно, като оставаме въ неизвѣстность за нашитъ личны правдини и обязанности срѣщо Императорското Правителство.

Отъ образованіето на Вилаетитъ въ нашето отечество, сега почти въ сичкитъ административны и сѣдебны Съѣты засѣдаватъ като членове по нѣколко лица наши единородцы, но да си кажимъ правата, че на прѣсты ще пречетемъ онѣзи които илатъ познаніе отъ дѣйствующитъ Царскы Законы, и могатъ до една степенъ, съобразно съ тѣхъ, да изпълнятъ съзнателно своитъ обязанности, да защитѣтъ праведныя и да осждѣтъ неправедныя; сичкитъ други нищо не познаватъ, защото Законитъ не сж на языка, който тѣ познаватъ, и приспособляватъ гы тѣй какъто имъ прилѣгне, или оставятъ сждбата висяща доро